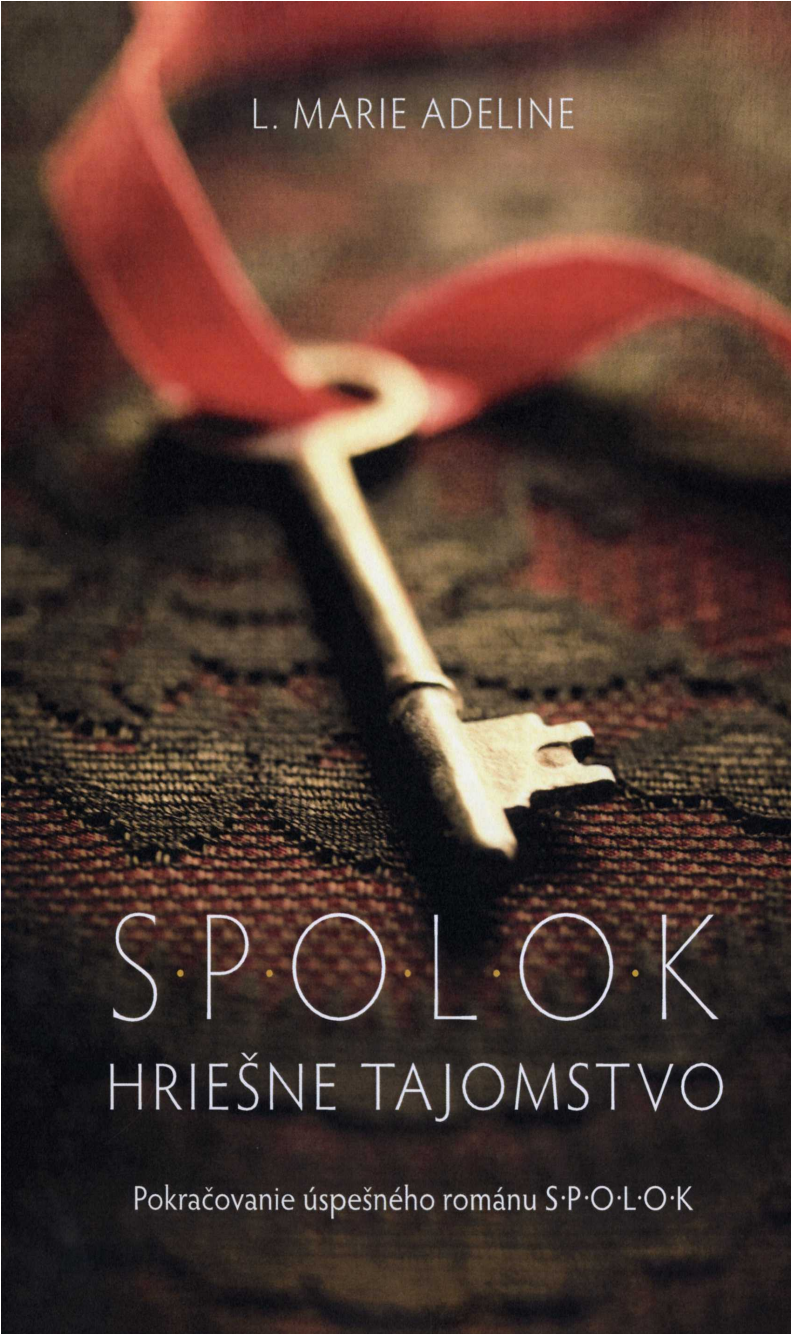

L. MARIE ADELINÉ

S·P·O·L·O·K
HRIEŠNE TAJOMSTVO

Pokračovanie úspešného románu S·P·O·L·O·K

S·P·O·L·O·K

HRIEŠNE TAJOMSTVO

L. MARIE ADELINE

S·P·O·L·O·K
HRIEŠNE TAJOMSTVO

FORTUNA

Original title: L. Marie Adeline: SECRET/SHARED
Copyright © 2013 by L. Marie Adeline
Published by arrangement with C. Fletcher & Company, LLC.
Cover images © Susan Fox/Arcangel-Images

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Róbert Hrebíček, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Táňa Macháčová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková
Návrh obálky Dodo Dobrík

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú
buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-276-8

*S večnou vďakou za múdre slová
venujem Cathie Jamesovej.*

DESAŤ STUPŇOV

Prvý stupeň – Odovzdanosť

Druhý stupeň – Odvaha

Tretí stupeň – Dôvera

Štvrtý stupeň – Štedrosť

Piaty stupeň – Nebojácnosť

Šiesty stupeň – Sebavedomie

Siedmy stupeň – Zvedavosť

Ôsmy stupeň – Statočnosť

Deviaty stupeň – Neviazanosť

Desiaty stupeň – Voľba

PROLÓG

DAUPHINE

Zasmiala som sa. Čo iné som mohla urobiť? Na-
ozaj sa to dialo. Skutočne tu bol. Pripadalo mi to
ako najprirodzenejšia požiadavka na svete – aby
v rieke Abita stál šarmantný muž a chcel ma vidieť nahú.
Teplá voda mu siahala až po kolená. Ovlažovala mu sval-
naté lýtka a máčala vyhrnuté džínsy. Horúce aprílové
slnko zalievalo jeho štíhly trup.

Vystrel ku mne opálené predlaktie.

„Dauphine, si pripravená na tento stupeň?“

Túžila som okamžite privoliť a so šplechotom sa roz-
behnúť k nemu. Namiesto toho som však ako skamenená
zostala stáť na trávnom brehu. Na sebe som mala nové
zelené šaty s ramienkami, ktoré som si skrátila tak, aby mi
siahali tesne nad kolená. Teraz som to však ľutovala. Bo-
li sexi, nie ako veci, čo som nosievala zvyčajne. *Vyzerám
v nich hrozne? Čo ak ho nepriťahujem? Čo ak nás niekto pri-
chytí? Čo ak mi to nepôjde? Čo ak sa utopím? Neviem dobre*

plávať. Vody som sa vždy bála. Boli sme skrytí za ružami a slezmi, ktoré siahali až k brehu. Aj tam však na mňa doliehal strach. Kontrola a dôvera, dôvera a kontrola. Dvaja súperiaci démoni. Prečo teraz? Vari som nevychodila školu? Nezačala som podnikať so staromódnym oblečením a nedosiahla úspech ešte pred dokončením vysokej školy? Nezvládla som recesie a hurikány, nezachraňovala obchodík s dravosťou vojnového hrdinu, ktorý pomáha zranenému spolubojovníkovi? Urobila som to všetko – a oveľa viac. Vyžadovalo si to disciplínu a pevnú ruku na kormidle.

Prijat' pozvanie tohto neodolateľného neznámeho a vojsť za ním do valiacej sa vody znamenalo dovoliť, aby prúd môjho života zmenil smer. Znamenalo to vstúpiť do nového sveta plného spontánnosti a rizík, túžob a možných sklamaní. Znamenalo to vzdať sa sebaovládania a naučiť sa dôverovať. Napriek suverénnosti, ktorú som predviedla v garáži, som odrazu nebola ochotná dovoliť, aby sa veci vyvíjali tak, ako mi bolo povedané, tak, ako som prisahala, že sa už konečne vyvinú.

No, došľaka, tento muž bol nádherný – a oveľa vyšší ako ja. Na druhej strane, merala som meter šesťdesiat, teda menej ako väčšina mužov. Mal usmievavé oči, švihácku postavu a strapaté hnedé vlasy, ktorým slnko dodávalo medený odtieň. Nevedela som zistiť, či má zelené, alebo modré oči, hoci ani na chvíľu ich zo mňa nespustil. Slnko nás rozpaľovalo, zdalo sa mi, že namiesto vlasov mám dlhý a ťažký závoj. Pomaly som si vyzula sandále. Tráva, na ktorú som stúpila, mi pripadala studená. *Čo keby som vošla do vody? Pekne pomaly?*

„Si pripravená na tento stupeň? Smiem sa ťa to spýtať už len raz,“ povedal bez náznaku netrpezlivosti.

Teraz. Chod' za ním. Musíš to urobiť. Cítila som, ako sa mi ruky približujú k pleciam a sledujú okraje šiat. Prsty sa mi zastavili nad uzlom za krkom, potom sa samy od seba pustili do práce. Ramienka odrazu povolili. Stiahla som si hornú časť šiat a odhalila prsia. Rýchlo som odvrátila pohľad. Musela som okamžite konať, inak by mi myseľ zachvátila hrôza. *Čo ak ho moje telo sklamalo? Čo ak nie som jeho typ? Prestaň myslieť! Konaj!* Rozopla som vzadu zips, aby šaty sklízli na zem. Potom som si stiahla nohavičky a vystrela sa. Stála som tam celkom nahá – iba na zápästí mi visela zlatá retiazka.

„Beriem to ako áno,“ pokračoval. „Vojdi do vody, nádherná. Je teplá.“

Rozbúšilo sa mi srdce. Čo najpokojnejšie som kráčala k nemu, k rieke, pričom som sa strategicky zakrývala. Do vody, ktorá pomaly tiekla pri brehu, som si namočila palec. Bola teplejšia, ako som očakávala. Napokon som do nej vložila celú nohu. Po plochých kameňoch porastených machom som opatrne napredovala k nemu. Videla som až na dno. To zvládnem.

Keď som sa k nemu priblížila, výškový rozdiel medzi nami mi pripadal smiešny. Atmosféra sa zmenila zo zmyselnej na komickú. Určite meral vyše metra deväťdesiat! Prv než som však vybuchla do smiechu, dotkol sa gombíka na džínsoch. Namiesto toho, aby som k nemu podišla, zastala som a celkom som znehybnela. *Mám naňho hľadiť? Nemám naňho hľadiť?* Pre južanskú výchovu som sa obrátila,

aby som skryla čoraz väčšiu červen na lícach. Uprene som sa dívala na vzdialený dub, ktorý vrhal tieň na plantáž.

„Nemusíš sa odvracať.“

„Som nervózna.“

„Dauphine, si v bezpečí. Sme tu len my dvaja.“

Ešte stále som bola otočená chrbtom k nemu. Odrazu som začula tichý šplechot a trenie látky o kožu. Potom ponad moju hlavu preleteli džínsy. Dopadli vedľa jeho ošúchaných topánok, mojich sandálov a zelených šiat.

„Tak. Teraz som nahý aj ja,“ podotkol. Počula som, ako vodou pomaly kráča ku mne. Potom sa mi horúcou kožou pevne pritisol k chrbtu.

Cítila som, ako mi na temene spočinula jeho brada. Tvárou sa mi obtrel o vlasy a zostupoval ku krku. *Bože. Zatvorila som oči, zhlboka sa nadýchla a naklonila hlavu, aby som mu sprístupnila šiju. Vníkala som, ako veľmi to – a mňa – chce. Zmysly sa mi nabili elektrinou. Pokožka, ktorú mi zohrievala voda, ochladzoval vzduch a upokojoval jeho dotyk, ma rozpálila. Vietor prinášal vône Juhu – pokosenej trávy, rieky, magnólií. Chcem to. Chcem to. Chcem ho! Prečo váham? Prečo sa jednoducho neobrátim tvárou k nemu? Tento muž sem prišiel iba preto, aby mi spôsobil rozkoš. Jedinou prekážkou je moja neschopnosť dovoliť mu to.*

Keď si položil ruky na moje boky, znova som začula vnútorný hlas, silný, neodbytný, s tennessejským prízvukom, akým hovorila matka. *Si preňho pritučná, priveľmi kyprá a prinízka. Pravdepodobne nemá rád červenovlásky.*

Pevne som zatvorila oči, aby som hlas umlčala. Vtom sa ozvalo tiché zastonanie, také, akým muži dávajú najavo súhlas. *Dobre teda. To, čoho sa dotýka, sa mu páči.* Ústami sa mi priblížil k uchu, rukami mi ťahal boky dozadu. Obaja sme smerovali hlbšie do prúdu.

„Máš nádhernú pleť,“ zamrmal. Viedol ma ďalej dozadu, až som sa ocitla po pás vo vode. „Ako alabaster.“

Klame. Nariadili mu, aby mi to povedal. Prosila som kritický hlas, aby zmĺkol.

„Obráť sa, Dauphine. Chcem sa na teba pozrieť.“

Pomaly som pripažila a prstami sa dotkla vody. Keď som otvorila oči a otočila sa k nemu, zbadala som jeho širokú hrud' a nespochybniteľný dôkaz jeho túžby po mne. *Naozaj sa to deje! Nekaz to!* Zaklonila som hlavu a pozrela mu do pokojnej a krásnej tváre. Svižne a zručne ma vzal do náručia – *šup!* Od radosti som zvrieskla, srdce mi poskočilo. Ovinula som mu ruku okolo svalnatého krku. Držal ma v náručí, pomaly a hravo ma ponáral do trblietavej vody.

„Je studená!“ zvolala som, lapajúc po dychu. Nato som ho zovrela ešte pevnejšie.

„Čoskoro sa zohreješ,“ zašepkal. Celú ma ponoril do vody a rukami podoprel. Oddala som sa mu – a rieke. Vystrela som sa a vznášala sa na hladine. Zaklonila som hlavu a centimeter za centimetrom spúšťala do vody vlasy. *Dobre, poďme na to...*

„Výborne, uvoľni sa. Držím ťa.“

Voda ma úžasne nadnášala. Vôbec mi nenaháňala strach. Zatvorila som oči a nechala, nech mi unáša vlasy.

Vedela som, že po prvý raz po dlhom čase sa mi na perách rozhostil skutočný úsmev.

„Pozri sa na seba, Ophelia,“ pokračoval muž.

Jednou rukou ma podoprel v strede chrbta, druhú spod mňa vytiahol a rázne mi ňou prešiel po predkolení. Stúpал po stehne, zastavil sa na kostnom výbežku a pokračoval k bruchu. Potom sa predklonil a pobožkal vodu, čo sa mi nahromadila v pupku.

„To štekli!“ Oči som mala ešte stále zatvorené. *Si ľahká ako pierko. Božská. Máš nádherné telo, Dauphine.*

„A toto?“ zašepkal. Rukou prechádzal po krivkách môjho tela. Pokrčil prsty a skúmal mi nimi jaskynku. *Bože.*

„Trochu,“ hlesla som. Telo sa mi otvorilo ako hviezdovka. Aby som sa udržala na hladine, mávala som rukami. Páčilo sa mi, čo so mnou robí voda. Jej chlad mi spevňoval pokožku. Bradavky sa mi zdurili a stvrdli. Otvorila som oči a zbadala jeho tvár. Zračila sa na nej túžba. Sledovala som, ako sa skláňa a bozkáva mi prsia. Rukou mi zatiaľ oddŕaľoval stehná.

„A toto?“ spýtal sa znova a zasunul do mňa prst, potom dva.

„Nie,“ odvetila som udýchane, „to neštekli.“ Prechádzali mnou horúce vlny rozkoše. *Deje sa to tak rýchlo*, vravela som si, keď mi pevnými prstami zohrieval vnútro. Nežne mi dráždil mušličku, najskôr váhavo, potom smelšie. Vnikal čoraz hlbšie a ja som ho zvierala. Sčerená voda mi pohladzala pokožku. Z kombinácie vnemov sa mi zrýchlilo dýchanie. Chcela som sa spraviť hneď na mieste, mohla som... Blížiace vyvrcholenie som však potlačila a vychut-

návala som si pocit, že sa vznášam. Trochu som sa prehla, aby som jeho prsty privábila hlbšie. Vlasý som mala vo vode až po korienky, krútili sa mi okolo hlavy. Predstavovala som si, že pripomínajú ohnivú korónu.

„Si nádherná, Dauphine,“ zamrmal. Prstami jednej ruky do mňa jemne vnikal, druhou ma držal nad hladinou. Potom ma ako pravý odborník otočil o deväťdesiat stupňov a ocitol sa medzi mojimi nohami. Skôr ako som ho však stihla obopnúť a vtiahnuť do seba, predklonil sa. Ústami sa dotkol vody, čo mi stekala po vnútorných stranách stehien, ktoré sa na slnku leskli. Jednu ruku mal ešte stále pod mnou. Jeho pery a neodbytné prsty v kombinácii s prúdiacou vodou vo mne vyvolávali božské pocity. Aby som sa udržala na hladine, plieskala som po nej. Potom si vyložil na plecía moje nohy – najskôr jednu, potom druhú. Aby som neklesala, silnými rukami mi podopieral chrbát. Jazykom sa mi dotkol jemného žliabku, kde sa končilo stehno a začínali sa krátke červené chlípky. Sledovala som, ako mi po nich prechádza nosom. Voda mi zatiaľ pohľadzala telo – zdalo sa mi, že má milión prstov. Chvíľu som nerozlišovala medzi riekou, čo mi olizovala pokožku, a jeho nedočkavými ústami. Potom však jazykom, horúcim a neodbytným, našiel správne miesto a prstami ho majstrovsky obnažil. Ááá... Zdvihla som panvu a inštinktívne, vyhladovane rozťahla stehná. Tvár som držala nad pomaly tečúcou vodou, uši som mala pod hladinou. Hukot vody zintenzívňoval moje pocity. Muž jazykom opisoval kruhy, prstom vnikal dnu a... *Ach, bože.* Ústami a prstami tancoval po mojom tele a širokou dlaňou mi podopieral stred chrbta. Potom

zdvihol ruku, aby mi dráždil bradavky. Ústa mal vlhké a horúce. Rýchlo kmital jazykom, akoby ma chcel celú vy-
piť. Myslím, že to pocítil ešte skôr ako ja: telo sa mi naplo,
kolená stuhli, pripažené ruky som vystrela, dlane obrátila
k slnku. *Áno...*

Prvá vlna bola horúca a dôverne známa. *Á, na toto
si pamätám*, pomyslela som si. Potom sa pocity zinten-
zívni. Bolo to čosi viac, čosi hlbšie, naliehavejšie – hlas-
no som vykrikla k sviežej oblohe. Prstami ma skúmal
čoraz hlbšie, jazykom krúžil čoraz rýchlejšie. Keď sa
to napokon stalo, keď som sa spravila – prvý raz, dru-
hý raz –, rozosmiala som sa. Prechádzala mnou jedna
vlna rozkoše za druhou. Celá som sa krútila, podkole-
nia som mu pritláčala k pleciam. Na okamih sme sply-
nuli do jedného tela. Prsia mi na slnku stúpali a klesa-
li, prstami som sa dotýkala jeho studenej pokožky. Keď
tento blažený okamih extázy odznel, znova som začala
vnímať okolie.

„Bolo to skvelé,“ zašepkal. Ako som ochabovala, jemne
mnou pohyboval po hladine. Cítila som sa ako papierová
loďka.

„Nie... nie je to koniec, však?“ spýtala som sa. Stehná sa
mi chveli, nohami som mu obopínala pás.

Keď sme sa ocitli bližšie k brehu, spustila som ich dolu.
V plytčine som hľadala kamene, z ktorých by som nespada-
la. Stála som po pás vo vode, ktorá mi tiekla po prsiach
a tvorila malé riečky. Bradavky som mala ešte stále zdure-
né. Odhrnula som si z tváre vlasy. Zakrútila sa mi hlava,
cítila som sa vyčerpaná, no uspokojená.

„Na tomto stupni pre teba nemôžem urobiť viac, Dauphine. Hoci mi to nerobí radosť, musím sa vrátiť.“

Kráčal k pláži pokrytej okruhliakmi, kde sme predtým vošli do rieky. Pri šatách ležali žiarivobiele uteráky. Pustil mi ruku a vyšiel na breh. Na chrbte sa mu trblietala voda. Obrátil sa a odtiahol ma na trávnu. Celá som sa chvela. Vzal jednu z osušiek a zavinul ma do nej. Pritískal si ma k sebe, silno mi trel ruky, vtlačal mi do tela horúčavu.

„Cítim sa taká... Neviem, čo povedať.“

„Nemusíš vravieť nič. Potešenie bolo na mojej strane.“
Obrátil sa, aby sa osušil.

Pevne som sa zavinula do osušky. Sledovala som, ako si na svalnaté stehná naťahuje džínsy a cez hlavu prevlieka snehobiele tričko. Lepilo sa mu na vlhký trup. Vykročil ku mne. Tentoraz mi do veľkých dlaní chytil tvár, pritiahol si ma k sebe a dlho sa so mnou bozkával.

Keď sa odtiahol, povedal: „Myslím to vážne. Potešenie bolo na mojej strane, Dauphine.“

Naposledy ma pobožkal doprostred čela. Chvíľu kráčal pospiatky, potom sa obrátil čelom k plantáži. Napokon zmizol za rohom porasteným brečtanom.

Za to, že ma opustil takým nádherným spôsobom – mala som pocit, že mi stroskotala loď a uviazla som na brehu –, som chcela skríknuť: *Ďakujem!* Slová však zostali kdesi pod hladinou spolu s časťami môjho starého ja – s tými, čo sa báli podvoliť, chcieť to, čo som práve zažila, prijímať rozkoš a veriť, že to všetko je možné. Znova som sa nahlas rozosmiala, no tentoraz som si pomyslela: *Dokázala som to. Niečo sa stalo a ja som to dovolila!*

Siahla som po šatách a obliekla si ich na vlhké a rozochvené stehná. Keď som si ich na bokoch vyrovnávala, vo vrecku som čosi nahmatala. Vytiahla som to. Bola to purpurová škatuľka. Vnútri sa vo vrstve vaty skrývala zlatá minca, bledá, s drsnými okrajmi. Vzala som ju do ruky. Na jednej strane sa vynímala rímska číslica *I*, na druhej bol vyrytý nápis *Odovzdanosť*. Keď som mincu vyberala z puzdra, poskočilo mi srdce. Pevne som ju zovrela v dlani. Pripomínala teplý plochý kameň. Bola moja. Navliekla som ju na retiazku, ktorú som nosila už tri týždne.

Pomaly som kráčala hore kopcom k miestu, kde na mňa čakalo auto. Prechádzala som popri vysokom kamennom múre porastenom bugénvileou a pohládzala drobné ružové korunné lupienky. *Dokázala si to. Vzdala si sa kontroly nad situáciou. Nastal čas zvládnuť ostatné stupne – nech už budú akékoľvek neisté – na ceste k novému životu. Musíš uniknúť pred hlasmi, žiaľom, smutnou minulosťou.*

CASSIE

Ked' som sa v to ráno vo štvrti Marigny prebúdzala a natáhovala na posteli, napadli mi tri veci. Po prvé, od úžasnej noci s Willom uplynulo šesť týždňov.

Po druhé, opäť som zaspala s náramkom SPOLKU. Keď na ňom boli iba dve-tri zlaté mince, nerobilo mi to problém. Teraz som ich však mala desať – zarezávali sa mi do jemnej kože na zápästí, kde po nich zostávali stopy.

Po tretie, mala som narodeniny. Z dolnej časti posteľe na mňa žmurkla mačka Dixie. Vzala som ju do náručia, kde začala priasť a zaspala. Túto schopnosť som jej závidela.

„Dnes mám tridsaťšesť rokov, Dixie,“ vyhlásila som a poškrabkala ju za ušami.

Ako nezbedný figliar sa ku mne prikradol ďalší rok. Plynutiu času som začala venovať pozornosť až po Willovi. Od noci, čo som s ním prežila, prešlo šesť týždňov.

Zdalo sa mi, že čas sa spomaľuje. Niektoré dni ma doslova preboleli. Práca v Café Rose mi prinášala úľavu, no zároveň mi sypala soľ do rany, ktorá sa mi ešte nestihla zahojiť. Ako som mala zabudnúť na Willa, keď som ho denne vídala? Ako som sa mala tváriť, že medzi nami k ničomu nedošlo? V tú noc som predsa tancovala v revue Les Filles de Frenchmen a cestou do Café Rose sme sa bozkávali. Potom sme vyšli na poschodie a vstúpili do prašnej izby. Tam zo mňa vo svite mesiaca strhol groteskné oblečenie a hodil ma na matrac. V tú noc som si povedala, že poslednú fantáziu prežijem s ním. On však vedel iba to, že po ňom zúfalo túžim.

Hranica medzi fantáziou a skutočnosťou sa rozplynula – stal sa pre mňa realitou. Jeho pokožka mi pripadala dôverne známa. Bozkávali sme sa tak, akoby sme v tom mali desaťročnú prax. Hodili sme sa k sebe. Naše telá boli ako stvorené na to, čo sme prirodzene, mlčky robili jeden druhému. Prekonalo to všetky moje fantázie. Keď si pomyslím, že po celý čas som ho mala priamo pod nosom, no nevidela som ho, nedokázala som ho vidieť... Po roku strávenom v SPOLKU, po roku prekračovania hraníc, ktoré som si sama vytýčila, som vo svojom vnútri uvoľnila čosi veľmi skutočné. Keď mi Will povedal, že sa s Traciinou rozišli, zdalo sa mi, žeisky váh sa konečne vychýlili v môj prospech. Ráno po našej čarovnej noci som si myslela, že mojou odmenou za návrat k životu je práve Will. Mýlila som sa.

Zo všetkých spomienok na tú noc ma najväčšmi prenasleduje Tracinina tvár – bledá ako stena, a predsa plná ná-

deje. Pevným hlasom mi povedala čosi, čo vo mne zabilo akékoľvek ďalšie fantázie. Prezradila mi, že čaká Willovo dieťa. Dodala, že keď to zistil, nesmierne sa potešil.

Ako má človek zareagovať na takúto informáciu vo chvíli, keď si práve našiel životnú lásku? Uvedomí si, že posledná bublina, ktorá chránila jeho fantázie, splasla, a odíde. Presne to som urobila aj ja. Kráčala som mestom až ku garáži, kde mi Matilda vysušila slzy. Pripomenula mi, že súčasťou každej fantázie je realita.

„Ludia zbožňujú fantázie,“ vysvetľovala. „Na vlastnú škodu však ignorujú fakty. Ak to urobíš, zaplatíš za to. Vždy.“

Fakt číslo jeden: Will a ja sme konečne boli spolu.

Fakt číslo dva: S veľkou pravdepodobnosťou som ho ľúbila.

Fakt číslo tri: Jeho bývalá priateľka otehotnela.

Fakt číslo štyri: Keď mu to povedala, dali sa dokopy.

Fakt číslo päť: Will a ja sme nemohli byť spolu.

Keďže Will bol môj šéf, chcela som okamžite podať výpoveď. Matilda mi však prízvukovala, že nikdy nesmiem dopustiť, aby žiaľ ovplyvnil praktické veci – chodenie do práce, platenie nájomného, zodpovedné správanie či plnenie povinností.

„Nedávaj mužom toľko moci, Cassie. Venuj sa svojmu životu. Posledný rok si mala praxe až-až.“

V to ráno sa zo mňa stala uplakaná kôpka nešťastia. Nebola som si istá, či som urobila dobre, keď som vstúpila do SPOLKU. Spravila som však *aspoň nejaké* rozhodnutie. Bolo to pre mňa čosi nové. Predtým som sa

zakaždým podriadila sile, ktorá v danej chvíli v mojom živote dominovala – zvyčajne nebohému manželovi Scottovi. Takmer pred ôsmimi rokmi sme spolu prišli do New Orleansu, predstavu o novom začiatku však pokazil mojím pitím. Zahynul pri autonehode, no už predtým sme žili oddelene. Hoci pri zrážke bol triezvy, bol na tom biedne. Ja som sa cítila rovnako. Ďalších päť rokov som tvrdo pracovala a trpela nespavosťou. Zvykla som si na osamelosť a sebaľútosť. Jedného dňa som však našla denník, v ktorom istá žena opísala, na čo sa pred časom podujala. Boli to záhadné stupne, pri ktorých do značnej miery išlo o sex. Mali na ňu, mierne povedané, transformačný vplyv.

Potom som spoznala Matildu Greenovú, ktorá sa stala mojou inštruktorkou. Najskôr mi povedala, že do Café Rose prišla po denník, ktorý si tam zabudla jej priateľka. Vysvitlo však, že dôvodom jej návštevy som bola ja. Chcela mi predstaviť S.P.O.L.O.K., tajnú organizáciu, ktorá pomáhala ženám sexuálne sa oslobodiť – plnila im vybrané fantázie. Vraj stačí, ak do nej vstúpim a dovolím, aby ďalšie ženy zrealizovali moje sny. Musím však nájsť odvahu do viesť ich do konca. Údajne ma to vytrhne z chronického smútku. Sľúbila mi, že ma bude viesť a podporovať. Po týždennom premýšľaní som napokon privolila. Moje *áno* bolo váhové, no skutočné. Vďaka nemu sa mi od základov zmenil život.

Celý rok som robila fantastické veci s neuveriteľne príťažlivými mužmi. Nikdy som si nemyslela, že zažijem čosi také. Jeden nádherný masér ma priviedol na

vrchol, pričom vôbec nežiadal, aby som mu to opätovala. V istom tmavom bare som sa stretla so sexi Britom, ktorý ma nepozorovane urobil počas hlučnej džezovej šou. V mnohých ohľadoch ma prekvapil drsný potetovaný šéfkuchár, ktorý si to so mnou rozdal priamo na stole v kuchyni Café Rose – a vzal mi aj kus srdca. Slávny hiphopový umelec vďaka mne dosiahol úžasný orgazmus a vzápätí mi ho opätoval. Vždy keď v rádiu začujem jeho piesne, celá sa rozochvejem. Potom ma vrtuľníkom previezli na jachtu a spolu s najšarmantnejším mužom, akého som kedy videla, sme sa v búrke zrútili z paluby. Nielenže ma zachránil, no celým svojím (úžasným) telom obnovil moju sebadôveru vo vlastné telo. Vďaka miliardárovi Pierrovi Castillovi, majiteľovi pozemkov na brehu jazera Pontchartrain, som sa cítila ako najkrajšie dievča na plese. Ochotne som nasadla do zadnej časti jeho limuzíny. Potom som sa s roztomilým Francúzom Theom na lyžiach spustila po nebezpečnom karbonádovom svahu. Neskôr posunul moje hranice sexu ďalej než ktorýkoľvek muž predtým. Napokon som s chlapom, ktorého som cítila, no nevidela, zažila akési preťaženie zmyslov. Noc, čo som s ním strávila, bola vo viacerých významoch oslepujúco sexi.

Ako poslednú fantáziu som si zvolila svojho milovaného Willa, ktorého som dokonca uprednostnila pred SPOLKOM. Šťastnejšiu noc – a krajšie ráno – som si azda ani nemohla dopriať. Prešlo šesť mesiacov a nadišiel deň mojich narodenín. V posteli ma však tisícmi bozkov neprebudil Will. Pravdepodobne tuho spal vedľa Traciny,

prípadne sa s ňou cukroval a objímal jej rastúce bruško. Tehotná bola necelé tri mesiace, no včera popoludní sa odrazu začala šuchtať po Café Rose, akoby mala v každej chvíli porodiť. Keď nalievala kávu, rukou si podopierala chrbát, stonala a medzi servírovacími stolíkmi sa naťahovala. Šichtu si ešte nedala skrátiť, nechcela žiadať o pomoc. Pri pohľade na jej čoraz väčšiu nepohodu som však nevyvracala oči dohora ako jediná. Dell utierala stoly, ja som dopĺňala soľničky a koreničky. Keď sa Tracina teatrálné zohla po utierku, Dell pomaly a dlho zapískala.

„To dievča sa do svojej úlohy vžíva, akoby chcelo získať Oskara. Veď jej v bruchu rastie obyčajné dieťa. Také problémy som nemala, ani keď som prenášala dvojčatá.“

Sledovali sme, ako sa Tracina vlečie z kuchyne k zákazníkovi a pokračuje k pokladnici. Zdalo sa, že všetci okolo nej sa pohybujú nezvyčajne rýchlo. Svižne pri nej pôsobila dokonca aj šesťdesiatročná Dell. Keď si Tracina mohla dopriať odpočinok, doteperila sa k veľkému stolu, ktorý sme spolu s Dell čistili. Pod tesným tričkom sa jej vydúvalo malé bruško.

„Pomôžem ti, Dell,“ ozvala sa a mávnutím ruky ju odohnala od tácky s poloprázdnyimi fľašami od kečupu. „Bolia ma nohy. K ďalším stolom choď ty. Je mi jedno, že prídem o prepitné. Kým môžem pracovať, nechcem pokúšať šťastie. Veď už čoskoro budem s *vyloženými nohami sledovať televíziu*, či nie?“

„Ďakujem, Tracina,“ odvetila Dell a zdvihla sa zo stoličky. „Nie je nič lepšie, ako keď tehotná prihodí prácu starej žene.“

„Myslím to tak, že...“ ohradila sa Tracina, no Dell rozhodila rukami a šla do kuchyne po naložené tanieri.

Po obedňajšom zhone sa ako na zavolanie začali ozývať údery kladivom. Will musel z Café Rose vyžmýkať viac peňazí. Do úvahy prichádzalo jedine luxusné stolovanie na poschodí. Keď napokon získal potrebné povolenia a úver, pustil sa do rekonštrukcie. Keďže dieťa bolo na ceste, musel zvýšiť tempo. Úver sa týkal najmä materiálu, nie práce, preto napokon lopotil sám – postupoval okno za oknom, stena za stenou, trám za trámom.

Uplynulo šesť týždňov, odkedy sme s Willom boli spolu. V tomto období som sa zo všetkých síl vyhýbala spoločenskej konverzácii s Tracinou. Bála som sa totiž, že narazím na nášlapné míny pravdy. Témam ako Will či práca som sa stránila, radšej som sa rozhovorila o Dell, dieťaťku či klebetách z ulice. Netušila som, čo všetko Tracina vie o tom, čo sa odohralo medzi mnou a Willom. Všetci v Modrom Níle videli, že odchádzame spolu, a polovica Frenchmen Street sledovala, ako sa bozkávame. Vedela teda, že k niečomu došlo. Hoci z rodinných dôvodov sa na fraške nezúčastnila, po jej skončení sa bavila s Angelou a Kit. Obe boli členky SPOLKU a tancovali na revue. Teraz sme bok po boku sedeli za veľkým okrúhlym stolom. Jedna druhej sme venovali úsmev, pri ktorom sme zdvihli obočie a zovreli pery.

„Takže všetko v poriadku? S dieťaťom a tak? Zdá sa, že sa máš dobre,“ spustila som, prikyvujúc ako idiot.

„Áno, veľmi dobre. Priam úžasne. Lekár tvrdí, že dieťaťko je superzdravé. Obaja sme sa zhodli, že pohlavie po-

znať nechceme. Odprisahala by som však, že pod srdcom nosím chlapca. Možno vysunutého obrancu. Will túži po dievčatku,“ hrkútala. Krúživými pohybmi si pohládzala bruško.

Keď z poschodia začula zvuk Willovej pásovej píly, vyskočila. Aby nespadla zo stoličky, chytila som ju za rameno.

„Preboha! Vari je od rána na poschodí?“ spýtala sa. Nechcela, aby na povrch preniklo to, čo ju trápilo v skutočnosti. *Bola si s ním dnes sama?* Keď zistila, že je tehotná, dali sa s Willom dokopy a presťahovala sa k nemu. Predpokladala som teda, že vie, kedy sa kde nachádza.

„Netuším,“ zaklamala som. V to ráno som ho totiž videla. Keď v jedálni prešiel popri mne a vybehol hore schodmi, rozpačito sme sa pozdravili. K pásu mal pripojenú koženú tašku na náradie, v ktorej sa mu leskli nové nástroje.

„Včera vyniesol nahor veľké cievky s drôtom. Aspoňže začne robiť rámus, až keď odídu ľudia, čo prišli na raňajky či na obed.“

Tracina položila na stôl ruku, oprela sa a vstala. Nato bez slova vyšla na poschodie.

Z vyhýbania sa spoločenskej konverzácii s Tracinou sa stal môj koníček, z predchádzania tomu, aby som sa s Willom ocitla osamote, zasa akási forma umenia. Za celých šesť týždňov mi povedal iba: „Musíme sa pozhovárať, Cassie.“ Na nič viac som mu totiž neposkytla príležitosť. Drsne mi to zašepkal na chodbe medzi svojou kanceláriou a umyvárňou pre zamestnancov.

„Nemáme si čo povedať,“ vyhlásila som. Ustavične sme sa obzerali, či nablízku nie je Dell alebo Tracina.

„Uvedomuješ si, že v tejto chvíli nemôžem...“

„Uvedomujem si toho viac, ako si myslíš, Will,“ odsekla som. Keď Tracina vracala zákazníkovi výdavok, začuli sme jej trilkovanie.

„Prepáč.“ Keď to vravel, nedokázal sa mi pozrieť do očí. V tej mučivej chvíli som jasne pochopila, že uňho nemôžem zostať.

„Nemali by sme pracovať spolu, Will. Asi bude najlepšie, ak podám výpoveď.“

„NIE!“ zvolal až priveľmi hlasno, potom trochu tichšie dodal: „Nie, nerob to. Prosím. Potrebujem ťa. Chcem povedať... Ako zamestnankyňu. Dell je... v zrelom veku a Tracina mi už čoskoro prestane pomáhať. Ak odídeš, budem nahrať. Prosím.“

Ruky si pod bradou zopäl v päšť a prosíkal. Ako môžem nechať v kaši muža, ktorý ma pred rokmi zamestnal a vytiahol zo šlamastiky?

„Dobre,“ privolila som, „ale musíme si vytýčiť hranice. Nemôžeme sa takto rozprávať na chodbe.“

Dal si ruky v bok a chvíľu premýšľal nad mojou podmienkou. Potom sklopil zrak k topánkam a prikývol. Mala som pocit, že v žilách mi ešte stále kolujú hormóny, čo sa vyplavili pri našom vášnivom sexe. Kým ich hladina neklesne, budeme sa musieť správať podľa dohodnutých pravidiel.

Možno sa Will z dieťaťa spočiatku netešil. Čosi také pravdepodobne vôbec neočakával. Predčasné ukonče-

nie nášho vzťahu ho ubíjalo rovnako ako mňa. Za posledných šesť týždňov sa však celkom zmenil. Spočiatku venoval Tracine napätú pozornosť, neskôr sa zmenil na superpartnera – chodil s ňou na všetky lekárske vyšetrenia, na ktoré bola objednaná, robil oslie uši na knihách, čo zvyčajne čítajú iba tehotné ženy, a hoci sa na nej nedali pozorovať nijaké telesné zmeny, pomáhal jej nastúpiť do pikapu a vystúpiť z neho. Aj Tracina sa mi videla akási milšia – uľahčila si tým život, no ostatným ho trochu sťažila.

Tesne pred koncom šichty som na poslednú chvíľu pomohla Dell obslúžiť skupinu šiestich hostí. Tržbu som mala spočítanú, už som len dopĺňala solničky a koreničky a utierala pulty. Chcela som si ísť zabehať. V duchu som si vravela, že pôjdem skoro spať. Odrazu som začula, ako sa dolu schodmi rúti Tracina. Masírovala si krk a v tvári bola bledá. Keď teda vyhlásila, že odíde skôr, Dell to neprekvapilo.

„Je mi zle. Akoby som sa každú chvíľu mala povracať. Will ma poslal domov. Prepáčte, dievčatá. Istý čas to asi bude takto, ale v druhom trimestri sa mi vraj uľaví.“

Dell by večernú šichtu určite nezvládla sama. Tvárila som sa, že potláčam hnev, v skutočnosti som tam však chcela zostať. Potrebovala som peniaze a na práci som nemala nič lepšie. Navyše existovala šanca – hrozná a bolestivá, no zároveň aj úžasná –, že na chvíľu zostanem sama s Willom. Hoci som robila všetko pre to, aby som sa tomu vyhla, v kútiku duše som po tom túžila. A naozaj, asi po hodine, keď väčšina zákazníkov odišla a zhora sa už

niekoľko minút ozýval buchot kladiva, som začula Willov prosebný hlas.

„Môže sem niekto prísť, prosím? Potrebujem s niečím pomôcť. Cassie? Si tam?“

Namiesto toho, aby som sa vybrala na poschodie, čakala som, kým Dell naaranžuje tanieri pre posledných zákazníkov.

„Prosím! Nezdržím ťa dlho!“

„Počuješ ho? Alebo dávam pozor iba ja?“ zamrmala Dell a podala mi horúce morčacie špeciality.

„Počujem ho.“

„To som rada, lebo mňa určite nevolá.“

„Už budem!“ zvolala som ponad plece. *Nechcela som to tak povedať*, pomyslela som si. Hoci sa mi ešte jatrili staré rany, zmysel pre humor zo mňa celkom nevyprchal. Odniesla som tácky a vybrala sa k schodisku. Spomenula som si, ako Kit DeMarcová pred šiestimi týždňami predstierala pád na dlážku, aby som spolu s Angelou Rejeanovou mohla vystúpiť vo fraške. Netušila som, že aj ony sú členky SPOLKU. Ako som teraz hľadela hore schodmi, myseľ mi zachvátili ďalšie záblesky minulosti. Will leží na mne a vo svetle pouličnej lampy extaticky kriví tvár. *Chcel som to odo dňa, keď sme sa stretli*, zašepká. *Aj ja som ťa chcela, Will. Ibaže som nevedela ako veľmi.*

Kedy sa to už skončí? Kedy ma spomienky prestanú zraňovať?

Keby ešte raz povedal *Musíme sa pohovárať*, Cassie, odvetila by som *Nie, nemusíme*, Will. Vysvetlila som ti, že

by sme nemali byť sami, dodala by som. Vzápätí by som si vyhrnula košeľu nad hlavu a hodila ju do kúta spolu so všetkými neželanými spomienkami, čo zostali v miestnosti na poschodí. Will by pokračoval: *Máš pravdu, Cassie, nemali by sme byť sami.* Pristúpila by som k nemu a položila ruku na jeho obnaženú hrud'. Dovolila by som mu, aby mi siahol za chrbát a rozopol podprsenku. *Toto je veľmi zlý nápad,* vyhlásila by som a pritisla sa k nemu. Pobožkala by som ho na ústa a tlačila ho dozadu, kým by nás nezastavil parapet. Tam by ma obopol nohami a položil by si ruky na moje telo. Nevedel by, kde sa ma má dotknúť skôr. Najprv by mi prstami vošiel do vlasov, potom by mi zaklonil hlavu, aby sa vyhladovanými ústami dotkol môjho krku. *Vidíš?* povedala by som. *Nemusíme sa rozprávať. Stačí, ak budeme stonať a potiť sa. Musíme spolu sexovať – poriadne a často. Potom sa budem musieť rozhodnúť, čo urobím. Nemôžem byť s tebou osamote. Pozri sa, čo jeden druhému robíme. Najskôr všetko hralo v náš prospech, no náš vzťah je minulosť.*

Potom by slová utíchli. Všetko ostatné by sme si povedali rukami, ústami, dotykom, dychom... Následky by boli hrozné.

Ako som vystupovala hore schodmi, znova ma zachvátila lahodná, prenikavá bolesť. Rozochvela som sa na miestach, ktoré kedysi driemali, no teraz sa prebúdzali vždy, keď som sa ocitla v jeho blízkosti. Na konci schodov som obišla podstavec na pílenie dreva a prekročila prázdnu cievku na kábel. Chodbu lemoval odpad po rekonštrukčných prácach – prázdne vedrá na sadru, spad-

nuté klince, zvyšky trámikov s rozmermi päť krát desať centimetrov. Za načrtnutou stenou, na mieste, kam siahali nové toalety, stál na rozkladacom rebríku Will. Za ním sa medzi dvoma oknami vynímali obnažené tehly. Bol bez košele a pokrýval ho biely prach. V miestnosti sa nenachádzal nijaký nábytok – žiadna stolička či rozhádzaná posteľ. Nič nesvedčilo o tom, že jedného večera sa tu na amatérsku frašku pripravoval tucet rozchichotáných žien. Will v jednej ruke držal koniec železnej tyče na závesy, v druhej nastreľovaciu pištoľ. Tričko mal zastrčené za opasok.

„Ďakujem, že si prišla. Povieš mi, či je tyč v správnej výške, Cass?“

Cass. Oslovil ma takto už niekedy? Pripadala som si ako jeho kamarátka.

„Môže byť?“ spýtal sa, balansujúc.

„Trochu vyššie.“

Vysunul tyč o niekoľko centimetrov. Privysoko.

„Nie, nižšie... nižšie.“

Chvíľu ju držal v dokonalej výške, potom ju nezbedne spustil pod úroveň okna, navyše v čudnom uhle.

„A čo takto? Trafil som?“ spýtal sa a ponad plece sa na mňa hlúpo usmial.

„Na toto nemám čas. Čakajú na mňa zákazníci.“

Vyrovnal tyč. Keď som mu odobrila výšku, rýchlo vyvrtal dieru, zasunul skrutku a hrmotne zišiel z rebríka.

„Dobre. Budeš sa na mňa hnevať navždy?“ spýtal sa a pristúpil ku mne. „Snažím sa urobiť správnu vec, Cassie, ale pokiaľ ide o teba, som v rozpakoch.“

„Ty si v rozpakoch?“ zasyčala som. „Pozhovárajme sa o tom, kto prišiel o čo. Ty o nič. Ja? O všetko.“

Matilda by mi bola vylepila facku. *Vari si sa nič nena-učila?* pustila by sa do mňa. *Prečo zo seba robíš porazeného?*

„O nič si *neprišla*,“ zašepkal Will. Pohľady sa nám stretli. Na celé tri sekundy mi prestalo biť srdce. *Ty si si vybrala mňa a ja teba.* „Ešte stále som tu. Sme spolu.“

„Nijaké *my* neexistuje, Will.“

„Cassie, dlhé roky sme boli dobrí priatelia. Veľmi mi to chýba.“

„Aj mne, ale... Teraz som už iba tvoja zamestnankyňa. A ňou aj zostanem. Prídem do práce, urobím, čo treba, a vrátim sa domov,“ vyhlásila som, vyhýbajúc sa jeho pohľadu. „Nemôžem byť tvoja priateľka, Will. Ani žena, čo stojí pri mantineli a čaká, kým tvoj vzťah s Tracinou upadne a skončí sa. Nie som sup, čo vám krúži nad hlavami.“

„Bože! Myslíš si, že od teba chcem niečo také?“

Chrbtom ruky sa dotkol čela a zotrel si z neho pot. Na tvári sa mi zračili smútok a vyčerpanosť, možno dokonca rezignovanosť. Rozhostilo sa napäté ticho. Rozmýšľala som, či môžem naďalej pracovať v Café Rose. Ved' ma ešte stále drví žiaľ. Uvedomovala som si však, že je to môj problém, nie jeho.

„Cassie, je mi to všetko ľúto.“

Pohľady sa nám stretli, možno prvý raz za niekoľko týždňov.

„Všetko?“ spýtala som sa.

„Nie, všetko nie,“ priznal. Opatrne položil kladivo na podstavec, potom si spod opaska vytiahol tričko a utrel si

doň celú tvár. Nad Frenchmen Street začalo zapadať slnko. Nabádalo ma, aby som zišla dolu schodmi a zatvorila kaviareň.

„Dobre. Máš veľa práce a ja tiež. Tyč vyzerá v poriadku. Už tu viac nemám čo robiť,“ pokračoval. „Keby si od mňa niečo potrebovala, budem dolu počítať tržbu.“

„Nejde o to, či ťa potrebujem. Vieš, že je to tak.“

Nikdy sa nedozviem, aký výraz som v tej chvíli mala na tvári. Možno mi z nej vyčítal, že nádej som ešte celkom nepochovala.

Keď som sa vrátila domov, dala som si niekoľko vážnych sľubov. Už nijaké smútenie. A žiadne špúlenie pier. To bolo včera.

Dnes som mala narodeniny. Čakalo ma stretnutie s Matildou a rozhovor o mojom ďalšom pôsobení v SPOLKU. Keď zrealizujete svoje fantázie, čaká vás zložitý rok. Ešte nie ste v Komisii, členstvo si musíte zaslúžiť. Dajú vám však na výber z troch funkcií. Nevedela som sa dočkať, kedy sa zhostím jednej z nich. Chcela som robiť niečo iné, byť niekde inde, rozmýšľať o komsí inom než o Willovi a sebe.

Jednou z funkcií bola asistentka pri realizácii fantázií. Je to členka SPOLKU, ktorá pomáha uskutočniť fantázie iných žien – rezervuje letenky, pôsobí ako človek v pozadí alebo sa zúčastňuje na scenároch, ako bola fraška, na ktorú prišli Kit s Angelou. Keby Kit vtedy nepredstierala zranenie, nebola by som si zatancovala na javisku. A keby mi Angela nepomohla so sexi choreografiou, bola by som tam zo seba urobila hlupaňu. Tento rok sa z nich mali stať plnohodnotné členky Komisie a ich dve pozície sa mali uvoľniť.

Mohla som sa stať náborovou pracovníčkou, akou bola Pauline. O SPOLKU som sa dozvedela vďaka jej zapatrošenému denníku. Bola vydatá, no verbovaním mužov, ktorí mali pomáhať pri realizácii fantázií, nemohla manželovi nijako uškodiť. Kedysi totiž patrila medzi nich. Rekrutovať mužov do SPOLKU neznamenalolo školiť ich. Pauline ich do našej organizácie len vábila. Samotný tréning, teda cibrenie sexuálnych zručností, bol výsadou plnohodnotných členiek Komisie. Platilo to aj o účasti na jednotlivých fantáziách – niežeby som na čosi také bola pripravená.

Treťou funkciou bola inštruktorka. Povzbudzovala a podporovala nové členky SPOLKU. Bez svojej inštruktorky Matildy by som tento čudný, šialený a vzrušujúci rok nikdy nebola zvládla. Keďže mi táto funkcia pripadala najmenej náročná, zvolila som si ju. Matilda mi však poradila, aby som naďalej myslela liberálne. „Možno narážiš na tie najprekvapujúcejšie príležitosti,“ dodala. Zostávalo už len podpísať sľub a priniesť ho na obed.

Ja, Cassie Robichaudová, sľubujem, že jedno funkčné obdobie budem slúžiť SPOLKU ako inštruktorka. Vyviniem maximálne úsilie, aby som zabezpečila, že pri všetkých sexuálnych fantáziách pôjde o:

spoľahlivosť

pôžitok

odvahu

lascivnosť

obdiv

katarziu.

Sľubujem, že zachovám anonymitu všetkých členiek a spolupracovníkov SPOLKU a počas svojho funkčného obdobia, ako aj navždy po jeho skončení, budem dodržiavať zásadu Bez predsudkov. Bez zábran. Bez hanby.

Cassie Robichaudová

Pri podpise som použila ozdôbku. Dixie labkami škriabala posteľnú prikrývku, pretože na ňu dopadali odrazy mincí na náramku. Nastal čas urobiť krok vpred, preč od Willa a minulosti, smerom k novej budúcnosti – nech už prinesie čokoľvek.

DAUPHINE

V to ráno som stála na druhej strane ulice Magazine a hľadela na svoj obchod. Sledovala som, ako Elizabeth, ktorá u mňa pracovala, nápadne vystavuje tovar vo výklade. Prebrala som ju našej hlavnej konkurencii so starým oblečením, ktorá sídlila na tej istej ulici. Elizabeth mala jedinečný cit pre detaily, ktorý sa nedal vypestovať učením. Vždy som musela mať všetko pod kontrolou a nepáčilo sa mi, akým smerom sa uberá Elizabethino aranžovanie. Zbadala som podprsenky, koše a množstvo pokrčených prúžkov žltého papiera. Neznášala, keď som ju takto sledovala – postávala pri nej, usmerňovala ju, vychytávala muchy. Ak som niekomu v niečom nedôverovala, urobila som to radšej sama. Obchod som však riadila takto a zatiaľ to fungovalo, či nie?

Keď sme obchod pred vyše desiatimi rokmi kúpili s najlepšou priateľkou Charlotte, trvala som na tom, aby sme

ponechali pôvodný názov – Uletená opica – a väčšinu inventára. Značnú časť z toho, čo sme nemohli predať, sme katalogizovali. Rovnako ako väčšina južanov, aj ja som bola poverčivá a bála sa všetkého nového či nezvyčajného. Priateľka navrhla, aby sme predávali aj vinylové platne a dídžejské tašky robené na zákazku. Okrem žien totiž chcela do obchodu prilákať aj mužov. Zdráhavo som privolila. Charlotte však naliehala, aby sme ponúkali aj ďalšie špeciality – kostýmy na Mardi Gras, parochne a formálne oblečenie pre ľudí, čo chcú zaujať. Odmietla som to, no musela som pripustiť, že to boli dobré nápady. Vďaka predaju takehoto tovaru sme prekonalí ťažké časy. Túto činnosť som teda nechala na ňu a držala sa v úzadí – vždy som to tak robila. Dovoľovala som, aby iní v mojej prítomnosti žiarili. Vďaka tomuto obchodu som teraz mohla pracovať so skutočným pokladom.

Môj bývalý Luke pochádzal z New Orleansu. Narodil sa a vyrastal vo štvrti Garden District. Prezradil mi, že budova, v ktorej sídli Uletená opica, predtým slúžila ako predajňa obuvi, obchod s farbami, opravovňa bicyklov a chemická čistiareň. Keď som sledovala, ako Elizabeth vchádza do prázdneho výkladu s košom plným podprseniek pastelových farieb (*jasné, viem, čo máš za lubom*), uvedomila som si, že hoci budova sa ustavične obrodzuje, ja stagnujem. Zmena, to bola Charlottina silná stránka. Vďaka nej sa stala mojou vynikajúcou obchodnou partnerkou. Bola ňou až do dňa, keď istým sebeckým činom zničila obchod aj naše priateľstvo.

Nedokážem sa však zotaviť z Lukovej zrady.

Zoznámila som sa s ním na hodine hudby na vysokej škole. Na konci tretieho ročníka ma pozval na rande. Študovala som výtvarné umenie a mojím vedľajším odborom bola teória džezu. Nikdy som nehrala na nijakom hudobnom nástroji a nespievala. Netúžila som po tom. Rada som však počúvala hudbu – akúkoľvek, džezovú, klasickú, alternatívnu – a dozvedala sa nové informácie. Luke k hudbe pristupoval vlažne, na hodiny chodil iba kvôli kreditu. Jeho vášňou bola literatúra. Prvý román, príbeh o dospievaní v New Orleanse, mu vyšiel už ako druhákovi. Bola som naňho nesmierne hrdá. Začali ho obklopovať fanúšičky. Nadchýnali sa však pre jeho tvorbu a správali sa k nemu úctivo, preto som sa necítila ohrozená. Pri pohľade späť si uvedomujem, že som bola veľmi naivná. Prvé spory vznikli až vtedy, keď ho začali pozývať na knižné podujatia a festivaly. Keď mal niekde vystúpiť alebo čítať zo svojho diela, išla som s ním. Nebola som však ochotná nastúpiť do lietadla. Ako osemročnej mi totiž zomrel strýko – jeho lietadlo sa zrútilo do oceána. Neboli sme si blízki, ale v tom čase sa mi formovala osobnosť. Keď má človek osem rokov a chce sa zbaviť nočných môr, vymyslí si zložité teórie. Po tomto dramatickom zásahu do detstva sa môj strach z lietania rozšíril na všetko, čo som nevedela pochopiť či ovládnuť. Snažila som sa, aby neovplyvňoval ostatné aspekty môjho života, no nie vždy som dosiahla úspech. Pre prípad naliehavej udalosti som spávala v pyžame. Z obavy, že niekto vojde do izby, som sa s mužmi milovala pri zhasnutých svetlách. Tento zvyk vôbec nesúvisel

s tým, že na vysokej škole som pribrala a hanbila sa za to, ani s tým, že matka vyhlásila, že som *pri sebe* (toto slovné spojenie som si v súkromí musela vyhľadať).

„Takže podľa teba som tučná?“ skríkla som na ňu.

Dôrazne zaprotetovala. „Nie, zlatko. Znamená to, že máš ladné krivky. Je to *rozkošné*.“

Nechápte ma zle. Luke mi ustavične vravel, že som nádherná a príťažlivá – a ja som mu verila. Ladných kriviek som sa nebála. Nemala som upätú, ale skôr dobrodružnú povahu. Sex som si *vychutnávala*. Ibaže som ho mala rada *po svojom*, v tme a v polohách, ktoré mi lichotili. Hneď po ňom som sa rada osprchovala.

Po skončení štúdia sme sa s Lukom a Charlotte nastáhovali do bytu s dvoma spálňami. Nachádzal sa na prvom poschodí jedného zo starých viktoriánskych domov, čo stáli na Philipovej ulici neďaleko Colisea. Boli obité doskami, natreté nažltlo a ozdobené bielym lemom. Bývam v ňom až doteraz. Má pôvodné okná a poskytuje výhľad na roh ulice. Luke si vtedy sadol za stôl a začal písať *Južný opus*. V zime bol v spálni prievan. Mňa to však netrápilo, lebo Luke ma v noci väčšinou zahrial. Keď si zohnal prácu na čiastočný úväzok, platil svoj podiel na nájomnom. Nakrátko som ho zamestnala v obchode, vôbec sa mi však nepáčilo, že prichádzal so zlepšovacími návrhmi a presúval tovar, aby sa rýchlejšie predával. „Dávaj si pozor,“ varovala ma matka. „Muži nemajú radi, keď ich žena kritizuje alebo im dáva najavo, že je sebestačná. Musia cítiť, že ich potrebuje.“ Otec s ňou nesúhlasil. „Muži potrebujú, aby ich žena chcela,“ tvrdil.

Vždy keď si Charlotte Luka doberala alebo ho objala, pripadalo mi to sesterské a nevinné. Luke bol zaniatený spisovateľ. Rovnako ako ja, aj on sa stránil ľudí. Charlotte navyše nebola jeho typ. Raz ju nazval pojašenou, zatiaľ čo mňa vnímal ako spoľahlivú, nie plytkú. Charlotte opísal ako „čokoládovo-orieškovú zmrzlinu“, mňa ako „vanilkovú“. Zdôraznil, že nejde o urážku, pretože vanilkovú chuť má najradšej.

Vkus sa však mení. Keďže predávam oblečenie, mohla som to vedieť.

Mala som dovolenku, preto neočakávali, že ich prekvapím v kancelárii v zadnej časti obchodu. Charlotte ležala na kope robustných kufrov, ktorým sme mali dodať modernejší vzhľad, a vychudnutými bielymi stehnami obopínala Luka. Hlúpe čierne džínsy mal spustené k idiotským členkom a zadok stiahnutý. Práve prirážal.

„Preboha, prepáčte!“ zamrmlala som. Vrátila som sa späť a zatvorila za sebou dvere. Keď prichytíte partnera, ako si to rozdáva s vašou najlepšou priateľkou, inštinktívne sa snažíte správať zdvorilo. Vaša južanská výchova však dostane poriadne na frak.

Chrbtom som sa oprela o zárubňu šatne a rukou som si zakrývala ústa. Oni sa zatiaľ obliekali. Potom predstúpili pred mňa, neupravení a zahanbení.

Luke ako spisovateľ vyrukoval so slovami.

Je mi to veľmi ľúto...

Nemali sme v úmysle...

Jednoducho sa to stalo...

Neplánovali sme to...

Chceli sme s tým skončiť, ale...

Slová sa mi v mysli preskupili do náležitých odpovedí. Po prvé, trvá to už dlhšie. Po druhé, ľúbia sa.

Ešte v tú noc sa odsťahovali.

Odkúpila som Charlottin podiel, takže mohli odcestovať do New Yorku. Presne tam chcel Luke odísť pred vydaním svojho druhého románu. Keď mu po šiestich mesiacoch vyšla *Kyprá červenovláska*, dočkala sa veľkých ovácií. Bolo to „morbídne úprimné rozprávanie o ničivom vplyve Juhu na citlivú mladú ženu s *nadváhou*, ktorá sa usiluje zabudnúť na minulosť“. Keď som zistila, ako opísal hlavnú hrdinku Sandrine – „upätá červenovláska, čo sekíruje ostatných“, jej sestra je „pôvabná ako víla“ a najlepší priateľ „má gule“ –, utrpela som šok. Trval dni, týždne, mesiace... roky. Keď sa román dostal na zoznam bestsellerov, do obchodu (v knihe sa nazýval *Rozkysnutá opica*) nesmelo prichádzali mladé dievčatá a pýtali sa ma, či je to naozaj pravda – či vzorom pre tragickú postavu Sandrine z *Kyprej červenovlásky* som bola práve ja.

Elizabeth na ne vždy vyletela. „Vidíte v tomto obchode nejakú tučnú červenovlásku?“ vykrikovala. To najhoršie však ešte len príde. To, že som tlstá, som si uvedomila až po vydaní knihy. Dovtedy sa mi moje krivky páčili. Nosila som iba kvalitné šaty z predchádzajúceho obdobia, ktoré vyrobili pred „érou supermodeliek“. Po nej totiž oblečenie začalo pripomínať umelé črevo na salámu a lichotilo azda iba celkom vychudnutým ženám. Nikdy som nepochybovala, že Luka priťahujem. Potom som si však prečítala opis Sandriných stehien a „širokých bielych

pliec“. Ďalších takmer desať rokov som trpela neistotou a nedostatkom sebadôvery.

Všetci mi hovorili, aby som si urobila výlet, vypadla z mesta, išla niekam. No nedokázala som to. Neznesiteľne som tým pripomínala Lukovu Sandrine, ktorá trpela fóbiami a celý život hnila na jednom mieste. Prestala som dokonca chodiť na pláž, hoci cesta autom mi zaberala iba veľmi málo času. Nechcela som totiž, aby ma ostatní videli v plavkách. Na radu sestry Bree som začala chodiť na kurz jogy, matka mi zasa odporučila internetové zoznamovanie. Vysvitlo, že oba nápady boli hrozné. Darilo sa mi jedine v práci. Z obchodu som urobila stredobod svojho záujmu – a hlavnú výhovorku, prečo nikam nechodím.

Bree mi nechtiac prezradila, že Charlotte je znovu tehotná, Luke predal „bombový nezávislý“ scenár za „milióny“ a ich podkrovný byt vo Williamsburgu sa ocitol na stránkach časopisu *Elle*. Charlotte tam totiž pracovala ako stylistka na voľnej nohe. Keď som si vypočula takéto informácie, vrátila som sa v čase. Všetok pokrok, ktorý som dosiahla na niekoľkých vlažných rande s chlapíkom, s ktorým som sa rozpačito pomilovala, bol preč. Ako najmenej prekvapujúcu zradu som vnímala to, že sestra sa naďalej priatelila so Charlotte.

„To, že ste sa pohádali, ešte neznamená, že sa jej musím vzdať, Dauphine. Aj ja som predsa bola jej priateľka. To je nespravodlivé.“

„Pohádali? Bola to *moja* najlepšia priateľka. A Luke bol *môj* partner. Zničili mi celý život.“

„Pred ôsmimi rokmi! Za ten čas sa ti celkom obnovila väčšina telesných orgánov. Kedy konečne urobíš krok vpred? Potrebuješ muža!“

Čo ak ho nepotrebujem, ale chcem? Po chlapovi som túžila, nie však po problémoch, čo sa s ním spájali. Pripomínali temný rybník pocitov, z ktorých najhoršie vám nedovolia vyplávať nad hladinu.

Muži predstavovali jedinú oblasť života, v ktorej som sa vždy podriadila matke. Pochádzala z Tennessee a domnievala sa, že o chlapoch a ich motívoch vie veľa. Zároveň bola presvedčená, že veľmi dobre pozná aj mňa. Neschvaľovala, ako sa obliekam. Zračilo sa jej to na tvári aj vtedy, keď s otcom prišli z Baton Rouge, aby ma odprevadili na raňajky spojené s obedom – a oslavou mojich tridsiatych narodenín. Mala som na sebe nádherné šaty zo štyridsiatych rokov, ktoré mi siahali do polovice lýtok, klobúk bez striešky a krátky čierny závoj.

„Chápem, že za klobúkom sa pravdepodobne skrýva dojmavý príbeh. Vysielaš však správu: „Nepribližujte sa ku mne, lebo som svojrázna a uviazla som v minulosti,““ vysvetľovala mi. Najhoršie, čo ste mohli povedať južanke v istom veku, pritom bolo, že je *svojrázna*.

Po krátkom záchvate nostalgie som pokrútila hlavou. Sledovala som, ako Elizabeth vytvára z pokrčených prúžkov žltého papiera hniezdo. Mardi Gras sa skončil a pripravovali sme sa na Veľkú noc. Včera som hľadala nové nápady, dnes som zistila, že Elizabeth si vybrala veľmi zaujímavú tému. Počkala som, kým uviaže bledomodrý korzet. Potom som zaklopala na výklad a vystrú-

hala grimasu, ktorá mala vyjadriť: *Čo to má, dočerta, znamenať?*

„Čo tu robíš tak zavčasu, Dauphine? Šichtu máš až po-
poludní!“ zvolala z druhej strany sklenej tabule.

„Sľúbila som, že ťa nastylujem. Na dnešné rande.“

Vyvalila oči. „Presne tak!“

„Čo máš v pláne?“ spýtala som sa a prstom urobila kruh
okolo rúk a nôh figurín.

„Korzety!“ skríkla a zdvihla za hrst' čipiek a stúh.

„Máš pravdu. Keď si pomyslím na Veľkú noc, príde mi
na um dámska bielizeň.“

Okoloidúci sa zastavovali a uprene hľadeli na takmer
nahú manekýnku a dve ženy, čo na seba kričali cez vý-
klad. Elizabeth vytiahla z vrecka staromódne biele zajačie
uši, aké nosili modelky z časopisu *Playboy*, a položila ich
vedľa bledoružového plyšového medvedíka. „Len sa pozri,
aké je to roztomilé!“

Ak si chcete okolo seba udržať dobrých ľudí, raz za čas
im musíte dopriať voľnosť, vravieval mi otec. Nezostalo
mi teda nič iné, len dúfať, že Elizabeth naaranžuje výklad,
pre ktorý sa na ulici zastaví premávka. *Dovoľ jej to. Nech
sa na chvíľu ujme vedenia niekto iný.*

Ukázala som jej teda zdvihnutý palec a vyšla som do
obchodu.

Kedže som neraňajkovala, škrkalo mi v žalúdku. Práve
nám však priviezli množstvo vecí, ktoré pochádzali z roz-
predaného majetku istého zosnulého. Škatule som si chce-
la prezrieť ešte pred tým, ako otvoríme. Nechala som teda
Elizabeth realizovať sa vo výklade a odomkla som dvere.

Vo vysokom zrkadle pri prednom pulte som si prezerala, čo mám na sebe. Tmavomodré šaty tvarom pripomínali písmeno A. Mali trojštvrťové rukávy, vpredu sa zapínali na gombíky a ich súčasťou bola podprsienka. Pochádzali približne z konca šesťdesiatych rokov. Pod nimi som nosila spodničku. Zvolila som si opasok, ktorý s nimi ladil. Červené vlasy som mala stiahnuté do drdola, no pre vysokú vlhkosť sa uvoľnili a rozstrapatili. Nasadila som si veľké tmavé okuliare, aké nosievala Jackie O. Musím priznať, že na tieto šaty bolo priteplo, dnes sa už však také nešijú. Matka sa z toho veľmi tešila, ja som, pravdaže, nariekala. *Kedy som začala nosiť takéto vysoké goliere, dlhé lemy a veľké slnečné okuliare? Ktorej žene trvá osem rokov, kým zabudne na muža?*

Elizabeth ešte stále pracovala na výklade a v obchode panovalo ticho. Začala som sa prehrabávať v kabelke, aby som vylovila obed. Odrazu som si uvedomila, že som ho nechala na kuchynskej linke. Zákazníci v obchode nesmeli jesť ani piť, no ja som sa vždy občerstvila na rozkladacom rebríku za pokladnicou. *Došľaka! Takže dnes vynechám ešte aj obed. Vynahradím si ho veľkou večerou.*

K prednému pultu som pritiahla najmenšie škatule s rozpredaným majetkom. V prvej sa skrývali doplnky, na ktoré sa zameriavala Elizabeth, preto som ju nohou odtisla nabok. V druhej som objavila dievčenské šaty s ramienkami, slamené klobúky (škaredé) a baletné topánky. Hoci som vedela, že ešte niekoľko týždňov nebudem musieť vystavovať letné oblečenie, obdivovala som tmavozelené šaty so zaväzovaním za krkom zo sedemdesiatych rokov.